

Eelotsuse küsimus

Kas ELTL artiklis 49 osutatud asutamisevabaduse, diskrimineerimiskeelu ja konkurentsi kaitse põhimõtted on takistuseks siseriiklikele õigusnormidele, mis esiteks ei võimalda kvalifitseeritud ja kutseühendusse kuuluval proviisoril, kelle ettevõtte ei kuulu planeeringusse, tegeleda talle kuuluvas para-apteegis muu hulgas niisuguste ravimite jaemüügiga, mida müüakse arsti väljakirjutatud nn valge retsepti alusel, st mida riiklik tervishoiuteenistus ei hüvita ja mille kulu kannab seega täies ulatuses neid ostev isik, ning mis teiseks sätestavad kõnealuses sektoris keelu müüa teatavatesse kategooriatesse kuuluvaid farmaatsiatooteid ning riigi territooriumil luua võidavate müügikohtade piirarvu?

3. aprillil 2012 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-165/12)

(2012/C 157/10)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: A. Bouquet ja E. Paasivirta)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Hageja nõuded

— tühistada nõukogu 16. detsembri 2011. aasta otsus 19/2012/EL⁽¹⁾, millega kiidetakse Euroopa Liidu nimel heaks avaldus, mis käsitleb ELi vetes kalapüügi võimaluste andmist Venezuela Bolívari Vabariigi lipu all sõitvatele kala-laevadele Prantsuse Guajaana rannikulähedases majandusvööndis, kuna selle õiguslikuks aluseks on võetud ELTL artikli 218 lõike 6 punkt b ja ELTL artikli 43 lõige 3;

— säilitada tühistatud otsuse õigusmõju ajani, mil mõistliku aja jooksul jõustub uus otsus, mis võetakse vastu sobival õiguslikul alusel, milleks on ELTL artikli 218 lõike 6 punkt a ja ELTL artikli 43 lõige 2, või juhul, kui parlament ei anna oma nõusolekut, säilitada nimetatud otsuse õigusmõju mõistliku aja jooksul pärast parlamendi otsust nõusolekut mitte anda, ning

— mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon palub tühistada nõukogu otsuse 19/2012/EL, kuna õigusliku aluse valik erineb oluliselt sellest, mis oli komisjoni ettepanekus, nimelt ELTL artikli 218 lõike 6 punkt a (ja ELTL artikkel 43), millele parlament oli nõusoleku andnud; lisaks palub komisjon säilitada nimetatud otsuse õigusmõju kuni uue otsuse vastuvõtmiseni.

Komisjon kinnitab, et nii toimides tegi nõukogu vea ning et ta oleks pidanud vastavalt komisjoni ettepanekule taotlema enne kõnealuse õigusakti vastuvõtmist parlamendi nõusolekut.

Komisjon esitab oma hagi põhjenduseks kolm väidet, millest esimese, kolmest osast koosneva väite kohaselt on esiteks rikutud ELTL artikli 218 lõike 6 punkti a ja ELTL artikli 43 lõiget 2, kuna nõukogu võttis vaidlustatud õigusakti aluseks ELTL artikli 218 lõike 6 punkti b ja ELTL artikli 43 lõike 3, ning teiseks on rikutud ELTL artikli 296 teist lõiku, kuna nõukogu põhjendas oma õigusliku aluse valikut vastuoluliselt.

Esimesest väitest tuleneva teise väite kohaselt on rikutud ka ELTL artikli 218 lõike 6 punkti a, kuna nõukogu eiras parlamendi institutsionaalseid prerogatiive, taotlemata tema nõusolekut, kuigi kõnealuse artikli kohaselt on see nõutav.

Kolmanda väite kohaselt on rikutud ELL artiklit 17 ja ELTL artikli 218 lõiget 6, kuna nõukogu moonutas komisjoni ettepanekut.

⁽¹⁾ ELT 2012, L 6, lk 8.